

der begjæres til andre Statspiemed. Men dette Mindretal holder sig tilbage, hvor der er Tale om at stille selvstændige Forslag; i dette Dølelik vil dette Mindretal ikke indlade sig i en saadan Kamp med Goliath, som det tidligere har forsøgt. Saaledes staaer det nu altsaa i finansiel Henseende.

Nu vil jeg sige de Herrer, forinden de føre denne Kamp videre fra denne Sal ud til Bælggerne, som det hedder —, hvorledes denne Sag virkelig stiller sig, forbi det maatte ikke er saa sikkert, at Nogen tager disse Punkter paa den Maade, som jeg vil gjøre det. Jeg vil da sige: Loven af 1867 blev i Virkeligheden til ligeoverfor en Modstand fra mange af os, den mødte f. Ex. Modstand fra et Medlem, som siden blev Confeilspraesident, nemlig det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein-Holsteinborg); men det Medlem, som virkede ikke ubetydelig for denne Lov, jeg kan sige lige fra den Dag, han besværede et æret Medlem, som var Finantslovsforslagets Ordfører, ved at tage et vist flydende Grundlag fra ham, det var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Lige siden det ærede Medlem kom ind i denne Sal, har han mere end nogen Anden her i Thinget virket for at faae Hærløven bragt op til meget betydelige Bevillinger. Det er sikkert, det kan forfølges. Det ærede Medlem kan godt sige, at det var stadig Venstres Forslag; thi han fik Venstre til at gaa med til sine Forslag i Kraft af den Cone, han har til at faae Folk til at gaa med sig. Dersom han blot havde samme Cone til at faae Folk til at holde ved, naar de ere gaaede med, da var hans Føreløvevirksomhed endda ikke saa ilde. Hvorledes blev saa Afstemningen? Denne Afstemning vilde have gaaet mod Loven, saafremt der ikke var givet denne Lov det Tillæg, at den skulde revideres efter et vist Antal Aar; ellers var den ikke gaaet igjennem. Og tror man nu, at Loven skulde revideres for at give flere Udgifter? Nei, uagtet Loven blev givet tre Aar efter en Krig, var det dog Meningen, at Erkjendelsen af vor aldeles forandrede politiske Stilling maatte have ledet til, at vi kunde slippe med ringere Hærudgifter. Det var Meningen dengang, at vi under Trykket af den foregaaende Krig vare gaaede op til for høie Udgifter, og at vi nu maatte se at komme tilbage til mindre Udgifter. Jeg spørger de Herrer, som kunne huske det: Var det ikke Meningen dengang? (Stemmer: Jo!) Der svares: „Jo!“ fra flere Sider, det haaber jeg at kunne tage til Indtægt for, at det ikke er usandt, hvad jeg fremfører her. Man vedtog altsaa Loven af 1867. Den var grundet paa, at ikke Kjøbenhavn og Sjælland skulde forsvares alene, men ogsaa de andre Landsdele. Var det ikke Principet i den Lov? Det var Principet i den Lov. Nu kommer Krigs-

ministerens Hærløvsforslag, det Hærløvsforslag, som blev foreslaet af Regjeringen forrige Aar. Om dette Forslag vil jeg sige aldeles bestemt lige overfor det ærede Medlem for Anders Amts 2den Valgkreds, naar han siger, at dette Folkething blev valgt paa St. Croix-Sagen den 3die Januar 1879, og har aldeles Intet med Kjøbenhavns Befæstning og med Forsvarsplanen at gjøre, — jeg vil sige aldeles bestemt: Naar en Hærløve er bestemt til at bruges til et vist bestemt Dølelik, nemlig til at faae Alt over paa Sjælland og Alt koncentreret ved Kjøbenhavn, kan man da negte, at der i Principet ligger den Forsvarsplan, som den daværende og nuværende Regjering fastholder? Nei, det kan Ingen negte; thi det er logisk rigtigt. Naar altsaa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds holder paa det Forslag, eller ialt Fald opererer paa Grundlag af det Forslag, som blev forelagt af Ministeren forrige Aar, saa opererer han mod sin egen Lov fra 1867, som vilde have forsvaret fordelt over hele Landet, og naar han saa siger, at det Hele reducerer sig til, at Krigsbestyrelsen forlanger 30 Batailloner til at forsvare Kjøbenhavn, men han vil give 25 Batailloner, saa er det ganske vist en Forskjel, men Principet er det samme. Naar nu altsaa hans Modstandere sige: Vi vilde ikke have denne Betragtning; vi vilde derimod have en anden Betragtning, vi vilde fastholde Loven af 1867 med det Tillæg, som Løderne føre med sig, og som vi nu se, vi ere nødte til at gaa ind paa, saa er der virkelig Plan i deres Optraeden, den er rigtig. De sige: Vi vilde ikke have med Krigsministerens Forslag at gjøre, thi deri indeholdes ikke det, som vi sætte mest Pris paa i Loven af 1867, nemlig at forsvaret skal omfatte hele Landet. Det er altsaa rigtigt fra deres Side, og der er ogsaa Plan fra de Herrer's Side, naar de sige: Vi vilde ogsaa have Landet forsvaret, men vi have nu vor Mening om, hvorledes det skal ske, vi foretrække, at det skal forsvares ved en Udbylling af vort Søforsvar. Jeg finder det derhos sultkommen rigtigt, at de Herrer, der lægge Vægten paa Søforsvaret, naar de vilde holde Udgifterne til Forsvarsvæsenet under en vis Størrelse, sige: Naar vi stemme for denne Sværnslov med disse forøgede Udgifter, vilde vi have den knyttet paa det allernøieste til den kommende Behandling af Hærløven, thi da vilde vi faae færre Udgifter; vi mene nemlig, at, naar vi have givet saa Meget til Sværnet, behøves der ikke saa Meget til det andet Værn. Naar Folk saa gaa hen — det hører til det parlamentariske Krigsvæsens smukkeste Sider — og stemple en saadan fornuftig Bestemmelse med et Udtryk som Sammenblyngsparafrasen, — det gjorde man jo (Berg): Det er sandt, ja, det er rigtigt — og søge at faae os